

[Gustav Pedersen.]

eller Uddannelse. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister mener, at det var muligt at sende disse Folk ud i Moserne. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at de vilde ikke være ret meget værd derude, og det mest sandsynlige er, at man vilde sige til dem: du milde Gud, hvad i al Verden vil I herude? Jer kan vi ikke bruge. Forholdet er nu engang det, at naar man begynder at nærme sig Lavpunktet af Arbejdsløshed, saa kan der være Folk, som ikke altid egner sig til den Beskæftigelse, der søges Folk til paa et aller andet Tidspunkt eller ved en eller anden Lejlighed.

Der rejser sig da endelig ogsaa det Spørgsmaal med Hensyn til Arbejdet ude i Moserne, at enten skal de paagældende bo derude — og det kan vel ikke være den højtærede Minister ubekendt, at Bolig- eller Logiforholdene har ikke altid været ideelle i Moserne —, eller ogsaa skal de bo saa nær ved, at det er muligt at klare Afstanden med de Befordringsmidler, der har været til Raadighed, og ogsaa i saa Henseende maa vi gøre os klart, at der har været Vanskeligheder at overvinde, som overhovedet ikke har Gnist af Forbindelse med Arbejdsløshedskasserne og Medlemmernes Vilighed til at søge Arbejde.

Det samme gælder det Eksempel, den højtærede Minister nævnte fra Gribskov. Det er altsaa frivilligt, om man vil søge ud til dette Arbejde. I al Almindelighed er det saadan, at dette Arbejde binder de paagældende en bestemt Tid; og i en Periode, hvor der Tid efter anden kommer virkelige Chancer paa de paagældendes egen Bopæl, er der ikke noget bemærkelsesværdigt i, at de ikke, med det samme de bliver arbejdsløse, søger ud til Arbejde af denne Art. Det er i og for sig heller ikke Meningen; hvis de paagældende kan opsuges paa normal Maade i Erhvervslivet, er det jo ikke Meningen, at de skal inddrages i Beskæftigelsesforanstaltninger, og det er nu engang i de Byer, hvor de hører til, at Arbejdsbetingelserne for deres Fag er til Stede.

Jeg kunde ogsaa nævne andre Tilfælde, men jeg skal ikke komme længere ind paa Spørgsmaalet. Det afgørende er, at de Beklagelser, der er fremsat af forskellig Karakter, ikke er nogen Dokumentation for, at de arbejdsløse ikke vil tage Arbejde, og det er langt mindre en Dokumentation for, at Arbejdsløshedskassernes Tillidsmænd ikke gør alt, hvad de skal gøre, og træffer alle nødvendige Foranstaltninger for at forhindre, at Folk, der ikke vil søge Arbejde,

faar Understøttelse. Det er trods alt det afgørende.

Maa jeg saa lige sige, at jeg synes ikke, den højtærede Minister skulde begynde at sammenligne med andre Lande. Jeg har allerede i mit første Indlæg gjort opmærksom paa, at Ministeren finder ingen Lande, hvor Arbejdere, ogsaa Arbejdere med ringere Arbejdsrisiko, har ofret det, danske Arbejdere har ofret. Hvis vi f. Eks. skulde sammenligne med Sverige, maa jeg saa minde om, at der er en enorm Forskel paa Købemuligheder for de Varer, som Arbejdere skal bruge, i Sverige og i Danmark. Jeg ved ikke, om Ministeren har været derovre efter Besættelsens Ophør, men naar man har været en Tur gennem Forretningsgaderne der og set, hvad man kan faa til rimelige Priser af de Ting, som danske Arbejdere eller Funktionærer skal købe til Fantasipriser her, endog i Kvaliteter, som ikke kan holde, er det urimeligt i Dag at sammenligne Tal fra Sverige med Tal fra Danmark.

Det ærede Medlem Hr. Sønderup, der lidt spøgende talte om, at Tallene med Hensyn til Arbejdsanvisning godt kunde gaa over 100 pCt., vil jeg gerne minde om — det fik vi jo da at vide i Udvalget —, at det kan ske, at et Par af de Arbejdsanvisninger, der er Tale om, er anmeldt før Beretningsaarets Begyndelse, men ekspederet i Beretningsaaret. Det kan komme over 100 pCt., fordi man faar Ekspeditionerne fra foregaaende Aar med i indeværende Aar. Men der er ingen Grund til at give det Udseende af, at Tallet ikke er rigtigt. Det er en Kendsgerning, at de Krav, der er stillet til Arbejdsløshedskasserne med Hensyn til Arbejdskraft, i Virkeligheden er effektueret med omkring 100 pCt. i langt den overvejende Del af Provinsens Arbejdsanvisningskontorer.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller vilde prøve at føre Debatten derhen, at det er Socialdemokratiet, der ikke vil forhandle, eller som det ærede Medlem mener maaske ikke tør forhandle. Det er en helt urimelig Paastand. Det ærede Medlem ved, at det er uforsvarligt, naar man overhovedet ikke kender Forudsætningerne for de Tal, der skal fastlægges, fremsætter, at lave Tallene paa Basis af det Gætteværk, som en Bedømmelse i Dag i Virkeligheden bliver. Det ærede Medlem ved ogsaa, at der ikke har været en Mulighed for at faa det, som forvort Vedkommende maatte være det egentlige Grundlag, nemlig en rimelig Udsættelse. Endelig ved det ærede Medlem, at der paa